

'L INSECT EST MORT VIVE 'L INSECT

Een gedicht, dat op de 140e zomervergadering werd voorgedragen door Virgilius.

Dag beest waar ik die speld in stak,
Insekt dat ik zo taai beloerde
Wijl zucht naar kennis in mij stak
Verzamelwoede jou ontvoerde.

Dag tere smetteloze pracht,
Zes tere ranke dartle leden
Twee sprieten kwispelend zo zacht
Je larf werd uitgevloekt vaak zonder reden.

Ik zag je dartlen in dat licht,
Je zetten op dat witte laken. --
Toen kwam er plots een wit gezicht
Een einde aan je vreugde maken

Je gaat nu spoedig achter glas
Met vele andre van jouw genus,
Die, snel gedood in stinkend gas,
Te laat ontdekten dat 't was menens.

O zuiver en onschuldig beest
Met langelegde zinn' en leden,
Wie is er slecht, wie wreed geweest,
Wie is het ondier zonder rede?

Nu is je schoonheid gans verstild.
Tot heil van enkele kennigieren
Werd dit insektebloed verspild
En ga je nu een lade sieren.

Onnozel dier, onnozel beest:
Jouw dood is onze vreugd geweest.

B.V.L.